

Inhoud

Indianenverhalen	7
Rotmeester!	14
Stom plan	19
Circus	23
Messen werpen	27
Vissen	31
Verven	36
De zweethut	42
De medicijnman	45
Opperhoofd	49
Het cadeau	54
Pannenkoeken	58
Pow wow	61
De dromenvanger	67
Het reservaat	71
Zittende Stier	75
Masker	80
Kamperen	83
De Beukenhof	90

Indianenverhalen

↑
Indy. Zo heet ik

Mijn moeder heeft me zo genoemd omdat ze vroeger verliefd was op Indiana Jones. Dat is een filmheld. Ze zegt dat hij heel dapper is en aan de lopende band vrouwen redt, van slangen, ratten, boeven en ander ongedierte.

Ik ben bang van slangen, behalve als ze achter glas zitten. Ik hou meer van indianen. Daarom zeg ik tegen iedereen dat Indy van indiaan komt.

Indianen geven elkaar namen die bij de natuur en bij hun karakter passen. Bijvoorbeeld Adelaarsoog als iemand heel goede ogen heeft, of Kleine Zonneschijn als iemand altijd vrolijk is. Op internet heb ik allerlei namen opgezocht, om te zien of er eentje bij mij past. Zoete Gomboom. Dauwdruppel. Voetstap In Het Zand. Vlugger Dan Wind. Oude Coyoteman. Witte Buffelvrouw. Vier Jurken.

Soms verandert je naam nog als je ouder wordt. Zo werd er in 1831 een jongen geboren die de naam Springende Das kreeg. Hij kwam uit een familie van opperhoofden en werd een van de belangrijkste indianen uit de geschiedenis. Op zijn veertiende moest hij al op oorlogspad. Hij was een goede jager en krijger en werd voortaan Zittende Stier genoemd. Op de plaatjes in de boeken ziet hij er gewichtig en dapper uit. En stil dat hij zit! Net een uit de rotsen gehakt standbeeld.

Ik kan helemaal niet stilzitten. Daarom heb ik besloten mezelf Springende Stier te noemen.

Ik geloof niet dat ik ooit een Zittende Das word.

Zouden er nog meer indianen in Nederland wonen? Of ben ik de enige?

Hoe het gekomen is, dat ik besta:

Indiana Jones woonde ver weg, ergens in Amerika. Dat is lastig als je verkering wilt vragen.

Mijn vader woonde wel vlakbij: in dezelfde straat als mijn moeder.

(En nog steeds natuurlijk. In hetzelfde huis zelfs. Maar nu zijn ze getrouwd en hebben kinderen en dan is dat normaal. Behalve als je ouders gescheiden zijn, zoals bij Lisa uit mijn klas. Haar vader en moeder willen niet eens meer in dezelfde stad wonen. Ze hoeven elkaar maar te ruiken en ze krijgen al moordneigingen.)

Mijn vader droeg net zo'n hoed als Indiana Jones. Toen is mijn

moeder maar verliefd op hém geworden (op mijn vader, niet op de hoed). Ze hebben samen twee kinderen gemaakt, waarvan ik er eentje ben.

Hoed van Indiana Jones

Met die hoed op leek mijn vader stoer. Maar dat was (en is) hij helemaal niet. Hij is zelfs bang van kleine hondjes. Als kind is hij door een pekinees gebeten, zo erg dat hij naar het ziekenhuis moest. Er zit nog steeds een litteken op zijn knie.

Zittende Stier is ook gewond geraakt aan zijn voet, maar dan tijdens een gevecht. Daardoor is hij altijd een beetje mank blijven lopen.

Ik denk dat mijn vader niet tussen de indianen zou kunnen leven. Ze zouden hem waarschijnlijk Bang Vogelkje noemen of zoiets. Niet echt een stoere naam voor een vader.

Ik denk dat ik hem voortaan maar Wounded Knee noem (Gewonde Knie). Dan is dat litteken van dat pekinneesje nog ergens goed voor.

Wounded Knee bestaat echt. Het is een plaats in de Verenigde Staten waar in 1890 driehonderd indianen in koelen bloede zijn vermoord door soldaten van het Amerikaanse leger. Het was hun laatste grote gevecht voor vrijheid. Vooral kinderen, vrouwen en oude mensen werden bij bosjes afgeslacht.

In die tijd bestond Indiana Jones zeker nog niet. Dan had hij eindelijk echt iemand kunnen redden.

Maar genoeg over mijn vader en over Indiana Jones.

Mijn zus Nienke is twee jaar ouder dan ik en zit al in de brugklas. Als ze alleen thuis is, doet ze chagrijnig. Maar als haar vriendinnen er zijn, giechelt ze de hele tijd.

Nienke:
-valse kleine
zonneschijn
-hinnikend
naard

Ik word kwaad als ze me uitlachen. Dan roep ik dat ze op stomme, hinnikende paarden lijken.

Nienke is vreselijk kinderachtig, ze moet er altijd mijn moeder bij halen.

Ik hoor die meiden wel fluisteren: ‘Wat heb jij een stomme broer.’

Tsss. Hebben ze wel eens in de spiegel gekeken?

Ik zit het liefste op mijn kamer. Dan bouw ik een tent van mijn dekbed en wat dekens.

In mijn indianentent is het lekker stil. Daar worden mijn hersens rustig van.

Normaal gesproken is mijn hoofd net een druk kruispunt. Met toeterende auto's die zich niks aantrekken van voorrangregels. Ze willen allemaal tegelijk oversteken zodat ze tegen elkaar aan botsen. Mijn moeder zegt dat ik er een agent bij moet denken die het verkeer regelt. Soms helpt dat een beetje, maar meestal vergeet ik het. Vooral als iedereen tegen me begint te schreeuwen. Ik denk dat die politieagent daar ook niet van houdt. Op zo'n moment gaat hij er in elk geval vandoor. Net als ik hem het hardste nodig heb.

Toettoet, boing, tringtring, roodlicht, groenlicht, zwaailicht, tatutatu, boem!

Geef mij de stilte van de prairie maar.

Je kunt daar ook goed rondhollen zonder dat er iets omvalt.

In mijn indianentent krijg ik de beste ideeën. Vandaag heb ik ook weer iets bedacht. Ik ga meester Tim een cadeau geven om het goed te maken. Vanmorgen was hij weer boos op me omdat ik voor de vijfde keer van mijn stoel viel.

Dit gebeurde er:

‘Zit stil,’ zei meester Tim. (Dat zegt hij bijna vijftig keer per dag. Echt waar, ik heb het een keer geteld met streepjes.)

Ik deed echt mijn best om stil te zitten. Ik lette heel goed op de poten van mijn stoel.

‘Niet met je potlood tikken.’ Dat was de meester weer. Alsof ik tegelijk op mijn vingers en op mijn stoel kan letten. Snel legde ik het potlood weg.

Knal! Daar lag ik op de grond.

Misschien moet ik aan meester Tim vragen of hij mijn stoel vastlijmt. Zou dat helpen? Of val ik dan nog op de vloer, zonder stoel?

De klas lachte zich suf, behalve de meester. Rood dat hij werd! Ik dacht even dat hij ging ontploffen, als een bom. ‘Waarom moet je altijd de clown uithangen?’ brulde hij. ‘Je bent hier niet in het circus!’

Ik zou best in een circus willen werken. Niet als clown, maar als leeuwentemmer. En dat ik dan mijn hoofd in een leeuwenbek steek en iedereen ‘oooo!’ roept omdat ze bang zijn dat er iets met mij gebeurt.

Meester Tim valt nooit van zijn stoel, hij zit altijd kaarsrecht. Toch ziet hij er niet zo dapper uit als Zittende Stier. En hij lacht bijna nooit, in elk geval niet naar mij. Misschien is hij ook wel verliefd op iemand die in Amerika woont. Een onbereikbare liefde, daar kun je best verdrietig van worden.

Ik word er soms ook verdrietig van als ik stil wil zitten en het niet lukt. Dan ben ik een Mislukte Traan Indiaan.

Ik ga de meester mijn schrikdoosje geven dat ik van opa en oma heb gekregen. Het is een heel mooi doosje met gouden ruitjes erop. Als je het opendoet, springt er een spin aan een veer naar buiten. Heel grappig. Als ik dat aan de meester geef, wordt hij vast weer vrolijk.